

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: T. P.

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2021, č. j. MPSV-2021/140729-421/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a stručné vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 26. 12. 2021 u Městského soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhal přezkoumání rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) ze dne 15. 7. 2021, č. j. ABG-1981/2021-06/E/01 (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“), kterým úřad práce rozhodl podle § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 26. 4. 2021 z důvodu maření součinnosti s úřadem práce.

2. V prvostupňovém rozhodnutí úřad práce shrnul, že dne 19. 1. 2021 žalobce podal žádost, na základě které byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. V žádosti neuvedl zdravotní ani jiná omezení v souvislosti se zprostředkováním zaměstnání. Dne 26. 4. 2021 v předem stanoveném termínu osobního jednání za účelem zprostředkování zaměstnání se žalobce nedostavil na úřad práce, ani v zákonem stanovené 8denní lhůtě neuvedl ani nedoložil žádný vážný důvod v souladu s § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který mu ve splnění uvedené povinnosti zabránil. Dne 12. 5. 2021 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce bez vážných důvodů. Žalobce využil práv účastníka správního řízení, když dne 15. a 17. 5. 2021 úřadu práce doručil své vyjádření k zahájenému správnímu řízení. V žalobcem předložené lékařské zprávě - nález, vystavené dne 12. 5. 2021 MUDr. L. F. (dále jen „MUDr. F.“), je konstatováno, že lékařka doporučila žalobci vyhledat psychiatrickou pomoc, kdy od března 2021 žalobce podstupuje léčbu a terapii. MUDr. F. v lékařské zprávě neuvádí, že zdravotní stav žalobci neumožňoval osobní jednání na úřadu práce. Pakliže by zdravotní stav žalobci neumožňoval dostavit se dne 26. 4. 2021 k osobnímu jednání, je úřad práce přesvědčen, že by žalobce v souladu s § 21 odst. 4 zákona o zaměstnanosti požádal MUDr. F. o vystavení Potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu tak, jak byl poučen při podání žádosti dne 19. 1. 2021.
3. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce úřadu práce do dne vydání prvostupňového rozhodnutí neuvedl ani nedoložil žádný vážný důvod v souladu s § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který mu zabránil ve splnění povinnosti dostavit se v předem stanoveném termínu k osobnímu jednání na úřad práce, posoudil úřad práce jeho jednání jako maření součinnosti s úřadem práce bez vážných důvodů a rozhodl o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 10. 2021, č. j. MPSV-2021/140729-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Napadené rozhodnutí

5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 30. 7. 2021 včasné odvolání. K němu doložil další lékařskou zprávu od MUDr. F. (ze dne 30. 7. 2021), z níž dle žalobce plyne, že je od března 2021 vyšetřován a léčen pro psychické obtíže a zapomněl zažádat o dočasnou neschopnost pro úřad práce, jelikož nevěděl, že ji bude potřebovat. Jeho zdravotní stav však vystavení dočasné neschopnosti odpovídal. Dále namítal, že úřad práce při podání žádosti o zařazení do evidence v lednu 2021 o svém zdravotním stavu neinformoval, protože tehdy ještě žádné psychické obtíže neměl. Žalobce v odvolání dále poukázal na vážné důvody zohlednitelné dle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti a uvedl, že v jeho případě lze využít bod 7 citovaného ustanovení týkající se jiných osobních důvodů a

důvodů zvláštního zřetele hodných. Rovněž v odvolání zopakoval svoji námitku, že dne 12. 5. 2021, kdy se osobně dostavil na úřad práce k podání vyjádření, s ním nebyl sepsán protokol o ústním jednání s pracovnící na přepážce a poté s její nadřízenou, pouze mu byl nevhodným způsobem poskytnut papír, aby se mohl vyjádřit. Žalobce v odvolání hodnotil přístup pracovníků úřadu práce velice negativně, uvedl, že nerespektují správní řád a nejsou schopni sebereflexe. Rovněž poukázal na nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí, která je stanovena správním řádem.

6. Po prostudování spisové dokumentace se žalovaný ztotožnil se závěrem úřadu práce, že žalobce nesplnil povinnost uchazeče o zaměstnání, a to bez vážného důvodu. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že žalobce byl při svém zaevidování do evidence uchazečů o zaměstnání řádně poučen o povinnosti dostavovat se na úřad práce ve stanovených termínech a také o možnosti omluvit nesplnění této povinnosti pouze v případě objektivního prokázání vážných důvodů. Žalobcem předložená lékařská zpráva od MUDr. F. ze dne 12. 5. 2021 nijak neprokazovala, že by žalobce právě v době stanoveného termínu měl takové zdravotní obtíže, které by mu objektivně zabránily v dostavení se na úřad práce. O vystavení potvrzení o dočasné neschopnosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o zaměstnanosti žalobce nepožádal. Lékařskou zprávu od MUDr. F. ze dne 30. 7. 2021, předloženou žalobcem společně s odvoláním, žalovaný nezohlednil, neboť žalobce mohl o její vystavení požádat dříve a nelze tedy uplatnit výjimku dle § 82 odst. 4 správního řádu. K námitce týkající se nesepsání protokolu o ústním jednání ze strany úřadu práce žalovaný uvedl, že pokud se žalobce skutečně dostavil k podání ústního vyjádření, měl s ním být podle § 18 správního řádu sepsán protokol o ústním jednání. Z uvedeného pochybení úřadu práce, pokud by k němu došlo, však nelze dovozovat nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť žalobci byla dána možnost vyjádřit se k předmětu správního řízení písemně a žalobce toho využil. Žalovaný přisvědčil i odvolací námitce týkající se nedodržení lhůty pro vydání prvostupňového rozhodnutí podle § 71 odst. 3 správního řádu, přičemž i v tomto bodě dodal, že uvedené pochybení nemůže mít na zákonnost prvostupňového rozhodnutí vliv.
7. Na základě shora uvedeného žalovaný dospěl k závěru, že úřad práce zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a věc správně posoudil, proto odvolání podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, neboť neshledal žádný zákonný důvod k jeho změně nebo zrušení.

III. Žaloba

8. V úvodu žaloby žalobce shrnul dosavadní průběh řízení před úřadem práce, přičemž obsáhle citoval jak ze svého písemného vyjádření k zahájenému správnímu řízení ze dne 15. 5. 2021, tak i z podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 30. 7. 2021.
9. Následně vymezil žalobní důvody vztahující se k prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce považuje argumentaci úřadu práce uvedenou v prvostupňovém rozhodnutí za nesprávnou, a namítá, že nebyly posouzeny všechny doložené okolnosti (lékařské zprávy). Dle žalobce úřad práce opomněl zhodnotit jeho zdravotní stav a soustředil se výhradně na subjektivní výklad zákona v neprospěch žalobce. Úřad práce přitom měl posoudit životní situaci žalobce dle § 5 písm.

- c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. Dle žalobce není pravdou argumentace úřadu práce týkající se kapacity pracoviště, když dřívější termín byl stanoven na 10. 3. 2021, ale byl ze strany úřadu práce zrušen.
10. Žalobce dále namítal, že k datu 26. 4. 2021 nebyla zaznamenána žádná aktivita úřadu práce, jak žalobci pomoci s vyhledáním zaměstnání. Dle žalobce úřad práce měl po zrušení termínu z důvodu koronaviru aktivně nabídnout žalobci konzultaci po telefonu nebo prostřednictvím videohovoru a nikoliv přeložit schůzku o 47 dní. Jedinou aktivitou úřadu práce bylo přitom zahájení správního řízení. Žalobce nerozumí tomu, proč pracovnice úřadu práce, která měla jeho agendu na starosti, nemohla žalobci zatelefonovat nebo napsat e-mail s otázkou, proč se ve stanoveném termínu na úřad práce nedostavil a nabídnout mu nový termín. Žalobce rovněž zopakoval svou námitku nedodržení lhůty pro vydání prvostupňového rozhodnutí úřadem práce.
11. Závěrem žalobce navrhl, aby soud prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil úřadu práce k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 4. 2021 předeslal, že žalobce v podané žalobě zopakoval své námitky vznesené ve svém vyjádření ke správnímu řízení a v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
13. Jelikož žaloba nepřináší žádnou věcně novou argumentaci, žalovaný proto primárně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož zákonnosti setrval. Dále doplnil, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí žalobce doložil pouze lékařskou zprávu od MUDr. F. ze dne 12. 5. 2021, ve které bylo uvedeno, že žalobce je od března 2021 vyšetřován a léčen pro psychické problémy, byla mu doporučena psychiatrická léčba, kam dochází pravidelně, a dochází rovněž na psychoterapii. Žádnou jinou lékařskou zprávu a ani potvrzení, že kterého by vyplývalo, že nebyl dne 26. 4. 2021 schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, žalobce nedoložil, přestože byl o možnosti omluvit nesplnění povinnosti uchazeče o zaměstnání pouze v případě objektivního prokázání vážných důvodů řádně poučen.
14. Co se týče lékařské zprávy od MUDr. F., přiložené až k odvolání, tato nemohla být žalovaným zohledněna, neboť je obecně vyloučeno, aby účastník řízení uplatňoval v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení takové skutečnosti a důkazy, o kterých zcela nepochybně věděl již v průběhu řízení na prvním stupni a mohl je tam uplatnit. Lékařská zpráva přiložená žalobcem k odvolání byla sice vystavena až po vydání prvostupňového rozhodnutí, avšak žalobce mohl o její vystavení požádat již dříve.
15. K námitce žalobce, že úřad práce měl posoudit jeho životní situaci dle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti, žalovaný uvedl, že zdravotní důvody uvádí zákon o zaměstnanosti v § 5 písm. c) bod 6 jako samostatný vážný důvod, který by, v případě jeho prokázání, měl

být zohledněn, a tyto tedy nelze podřadit pod vážný osobní důvod či důvod zvláštního zřetele hodný dle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti.

16. K námitce žalobce, že ke dni 26. 4. 2021 nebyla zaznamenána žádná aktivita úřadu práce, jak mu pomoci s vyhledáním zaměstnání, žalovaný uvedl, že úřad práce při osobních jednáních s uchazeči o zaměstnání běžně operativně pracuje s aktuální nabídkou volných pracovních míst a probírá možnosti pracovního uplatnění či dalších aktivit k tomuto vedoucích. Nelze se tedy domnívat, pouze ze skutečnosti, že ve spisové dokumentaci není výslovně uvedena žádná aktivita předem připravená na den 26. 4. 2021, že by se žalobcem nebylo o zprostředkování zaměstnání, pokud by řádně dostavil, toho dne jednáno a že by mu nebyla poskytnuta součinnost ze strany úřadu práce při zprostředkování zaměstnání.
17. Žalovaný dále připomněl, že žalobce byl povinen sám úřadu práce do 8 dnů od stanoveného termínu oznámit vážné důvody, které mu bránily dostavit se ve stanoveném termínu, nikoliv očekávat, že mu bude ze strany úřadu práce telefonováno s dotazem na okolnosti jeho nedostavení se na úřad práce.
18. K opakované námitce nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí úřadem práce, žalovaný, shodně s rozhodnutím o odvolání, uvedl, že úřad práce skutečně v daném správním řízení nedodržel lhůtu dle § 71 odst. 3 správního řádu, avšak uvedené procesní pochybení úřadu práce nemůže způsobit samo o sobě nezákonnost rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.
19. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Městský soud rovněž neshledal žádné důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84), proto přikročil k vlastnímu přezkumu rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných námitek.
22. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas účastníků byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

23. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci relevantní skutečnosti.
24. Žalobce byl na základě písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 19. 1. 2021 (dále též „žádost“) zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání, přičemž obdržel Základní poučení uchazeče o zaměstnání, platné ode dne 14. 4. 2020, což stvrdil svým podpisem na žádosti. Dne 19. 1. 2021 žalobce rovněž stvrdil svým podpisem písemné seznámení s „Dodatkem k poučení“, ve kterém byl poučen o možnosti zaslání písemností na jím uvedenou kontaktní adresu a o možnosti být vyzván písemně k nástupu do zaměstnání nebo k návštěvě úřadu práce i mimo sjednaný termín.
25. Dne 19. 1. 2021 byl žalobci při jednání na úřadu práce stanoven termín k dostavení se na úřad práce za účelem zprostředkování zaměstnání dne 10. 3. 2021 v 10:15 hodin.
26. Přípisem ze dne 2. 3. 2021 vyzval úřad práce žalobce k dostavení se na úřad práce dne 26. 4. 2021 v 10:00 hodin za účelem zprostředkování zaměstnání (dále jen „stanovený termín“). Předmětný přípis doručoval úřad práce žalobci na jím uvedenou adresu doporučeně do vlastních rukou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a tento byl žalobci, tzv. fikcí, doručen v souladu s § 24 odst. 1 a § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu dne 15. 3. 2021.
27. Dne 2. 3. 2021 byl rovněž žalobci úřadem práce zaslán na jím uvedenou mailovou adresu e-mail, ve kterém byl informován, že byl zrušen termín osobního jednání stanovený původně na den 10. 3. 2021 a že bude na jeho adresu zasláno pozvání k osobnímu jednání na úřadu práce s termínem konání dne 26. 4. 2021 v 10:00 hodin. Ve stanoveném termínu se žalobce na úřad práce nedostavil.
28. Dne 12. 5. 2021 bylo s žalobcem doručením písemného oznámení prostřednictvím provozovatele poštovních služeb zahájeno správní řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce, kterého se dopustil nedostavením se na úřad práce ve stanoveném termínu. Žalobce byl poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení.
29. Dne 15. 5. 2021 žalobce zaslal úřadu práce ze své datové schránky písemné vyjádření, ve kterém uvedl, že se ve stanoveném termínu nemohl na úřad práce dostavit ze zdravotních důvodů, k čemuž přiložil „Lékařskou zprávu - nález“ ze dne 12. 5. 2021, vystavenou MUDr. L. F.. V lékařské zprávě je uvedeno, že žalobce je od března 2021 vyšetřován a léčen pro psychické problémy, byla mu doporučena psychiatrická léčba, kam dochází pravidelně, a dochází rovněž na psychoterapii. Dále žalobce přiložil potvrzení vyhotovené dne 13. 5. 2021 společností Reiffeisen stavební spořitelna, ve kterém je potvrzena účast žalobce na výběrovém řízení na pozici finančního specialisty dne 13. 5. 2021.
30. Vyjádření shodného znění bylo dne 17. 5. 2021 vhozeno do schránky úřadu práce.
31. Dne 19. 7. 2021 vydal úřad práce prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobce vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce, jehož se dopustil tím, že se ve stanoveném termínu bez vážného důvodu nedostavil na úřad práce. Rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením do jeho datové schránky dne 20. 7. 2021.
32. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 30. 7. 2021 včasné odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
33. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.

34. Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31).
35. Podle § 30 odst. 3 věta první zákona o zaměstnanosti vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2.
36. Podle § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)].
37. Podle § 5 písm. c) bod 6. zákona o zaměstnanosti pro účely tohoto zákona se rozumí vážnými důvody důvody spočívající v zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s Úřadem práce - krajskou pobočkou Úřadu práce a pobočkou Úřadu práce pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) při zprostředkování zaměstnání.
38. Podle § 5 písm. c) bod 7. zákona o zaměstnanosti pro účely tohoto zákona se rozumí vážnými důvody důvody spočívající v jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.
39. Podle § 21 odst. 4 zákona o zaměstnanosti uchazeči o zaměstnání, který dočasně není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu, je-li to důvodné, vydá registrující poskytovatel nebo jiný poskytovatel zdravotních služeb, který poskytuje uchazeči o zaměstnání zdravotní péči v případě této nemoci nebo úrazu, na jeho žádost potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu.
40. Podle § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti uchazeč o zaměstnání, který dočasně není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu anebo není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu vyšetření nebo ošetření ve zdravotnickém zařízení, je povinen tyto důvody oznámit krajské pobočce Úřadu práce nejpozději do 3 kalendářních dnů od vydání potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu nebo potvrzení o ošetření nebo vyšetření, a nejpozději do 8 kalendářních dnů ode dne vydání potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu nebo potvrzení o ošetření nebo vyšetření uchazeče o zaměstnání ve zdravotnickém zařízení doložit tyto důvody příslušným potvrzením krajské pobočce Úřadu práce.
41. Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
42. Podle § 31 odst. 1 správního řádu správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.

43. Podle § 31 odst. 3 správního řádu *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba*
- a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídít ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ,*
- b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.*
44. Pokud jde o samotný obsah žaloby, lze nejprve poukázat na to, že žalobce na přední straně žaloby jako žalovaného označil úřad práce coby správní orgán I. stupně a i v průběhu textu žaloby pak polemizoval právě s prvostupňovým rozhodnutím, které navrhoval zrušit. Žalobce však v žalobě současně výslovně zmínil, že proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, neboť byl prvostupňovým rozhodnutím zkrácen na svých právech, a uvedl důvody, o které své odvolání opřel (z odvolání obsáhle citoval). Z kontextu žaloby je tedy zřejmé, o jaké odvolání šlo, co bylo jeho obsahem a že odvolací správní orgán žalobci nevyhověl, odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Z uvedených důvodů má tedy soud za to, že žalobce ve své žalobě (byť implicitně) napadl rozhodnutí správního orgánu jak prvního, tak i druhého stupně.
45. Otázkou nesprávně označeného žalovaného se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikovaném pod č. 534/2005 Sb. NSS. Podle rozšířeného senátu jestliže žalobce označí v žalobě jako žalovaného správní orgán I. stupně, ale z obsahu žaloby je zřejmé, že brojí i proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně, nejedná se o neodstranitelnou vadu, jež by měla vést k odmítnutí návrhu (§ 37 odst. 5 s. ř. s.). Rozšířený senát v tomto vychází z premisy, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale naopak ji kogentně určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario). K určení žalovaného ve většině případů soud vůbec nebude potřebovat součinnost žalobce, je-li z textu žaloby zřejmé, že ve věci bylo vydáno rozhodnutí o odvolání a žalobce ve skutečnosti brojí i proti němu.
46. V posuzovaném případě měl soud k dispozici správní rozhodnutí obou stupňů a žalobní body, jimiž žalobce brojil proti výsledku prvostupňového rozhodnutí, které bylo správním orgánem II. stupně, tj. žalovaným, potvrzeno. Argumentace žalobce je tedy využitelná i v případě posouzení zákonnosti druhostupňového správního rozhodnutí.
47. Soud dále připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2021, č. j. 1As 475/2020-37).

48. Městský soud předesílá, že námitky obsažené v žalobě již byly žalobcem uplatněny jak ve vyjádření k zahájenému správnímu řízení, tak posléze i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž úřad práce i žalovaný se s těmito námitkami řádně a komplexně vypořádali v odůvodnění prvostupňového a následně i napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany správních orgánů obou stupňů za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp.zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp.zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp.zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp.zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).
49. K problematice totožného obsahu odvolání se okrajově vyjádřil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 2. 2021, č. j. 10 Ads 393/2020-44, ve kterém konstatoval, že *„žaloba napadá rozhodnutí žalovaného, nikoliv rozhodnutí inspektorátu jako správního orgánu I. stupně. [...] Stěžovatelka měla v žalobě srozumitelně a konkrétně vysvětlit, v čem je rozhodnutí žalovaného nesprávné, s jakými odvolacími argumenty se žalovaný nevypořádal, jaké konkrétní důkazy vyhodnotil nesprávně a proč, kterou část svědecké výpovědi dezinterpretoval, kterou část opominul atd. Nelze tedy jen obecně odkázat na odvolání (to by bylo možné třeba proto, aby žalobce ukázal, ke které konkrétní části odvolání se žalovaný opominul vyjádřit)“*.
50. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (rozsudek č. j. 7 Afs 440/2018 - 63 ze dne 23. 4. 2020) rovněž zdůraznil, *„že žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. [...] Soud se poté musí věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře jejich obecnosti“*.
51. V projednávané věci je mezi účastníky řízení veden spor o to, zda žalobce, který byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu, v předchozím řízení prokázal, že mu v plnění této povinnosti bránily vážné důvody, konkrétně jeho zdravotní stav.
52. Městský soud připomíná, že s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání nejsou spojena pouze práva, ale i řada povinností, které jsou uchazeči o zaměstnání povinni plnit. Zařazení a vedení v evidenci uchazečů tak není pouze formální záležitostí, ale jejím primárním účelem je zprostředkovat uchazeči vhodné zaměstnání a umožnit mu opětovně se zařadit do pracovního procesu na trhu práce. Potřebnou součinnost je třeba chápat jako spolupráci uchazeče s úřadem práce, ochotu k této spolupráci i k dalším úkonům směřujícím ke zprostředkování zaměstnání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2014, č. j. 5 Ads 42/2014 - 19). Již v rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ads 173/2008 - 144, Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatoval, že jednou ze základních povinností uchazeče o zaměstnání je docházka na úřad práce ve stanovených termínech. Pokud uchazeč o zaměstnání nerespektuje a není schopen splnit ani tuto základní povinnost uloženou mu úřadem práce, která tvoří základ pro spolupráci mezi úřadem práce a nezaměstnaným, jakož i pro uplatňování státní politiky zaměstnanosti ve smyslu § 2 zákona

o zaměstnanosti, a pokud nedoloží vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, pak je zřejmé, že v souladu s § 30 odst. 2 písm. e) ve spojení s § 31 písm. d) téhož zákona [s účinností od 1. 1. 2012 se jedná o § 30 odst. 2 písm. f) ve spojení s § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti] následuje postih v podobě vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 Ads 287/2017 - 77).

53. V souzené věci z obsahu předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 19. 1. 2021 podal úřadu práce žádost o zprostředkování zaměstnání a žádost o podporu v nezaměstnanosti. Při podání žádosti byl žalobce poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání. Termín osobního jednání na úřadu práce za účelem zprostředkování zaměstnání, stanovený na den 10. 3. 2021, byl v souladu s usnesením vlády ČR č. 199 ze dne 26. 2. 2021 zrušen. Žalobce byl prostřednictvím e-mailové zprávy a následně též písemnou pozvánkou k osobnímu jednání, doručenou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, vyrozuměn o pozvání k osobnímu jednání na úřadu práce s termínem konání dne 26. 4. 2021 v 10.00 hodin. V písemné pozvánce k osobnímu jednání byl žalobce poučen, že pakliže se osobního jednání nebude moci z vážných důvodů (dle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti) zúčastnit, nechť oznámí tuto skutečnost prostřednictvím e-mailu. Žalobce se na osobní jednání na úřad práce, stanovené na 26. 4. 2021 v 10.00 hodin, nedostavil.
54. Dne 15. 5. 2021 bylo do datové schránky úřadu práce doručeno vyjádření žalobce k zahájenému správnímu řízení, ve kterém žalobce mj. uvedl: „*Na základě obdrženeho Oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ze dne 5. 5. 2021, které jsem obdržel dne 12. 5. 2021, Vám píši vyjádření ke správnímu řízení. Na schůzku na úřadu práce jsem se nemohl dostavit ze zdravotních důvodů. Lékařskou zprávu - nález od praktického lékaře přikládám k Vyjádření.*“ V žalobcem přiložené lékařské zprávě od MUDr. F. ze dne 12. 5. 2021 je uvedeno, že žalobce je od března 2021 vyšetřován a léčen pro psychické problémy; lékařem byla doporučena psychiatrická léčba, kam nyní dochází pravidelně, rovněž dochází na psychoterapii.
55. Na základě výše uvedených skutečností soud dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že by v den sjednané schůzky, tj. dne 26. 4. 2021, u žalobce nastaly závažné důvody, které mu znemožnily plnit povinnost součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. V řízení sice bylo prokázáno, že žalobce trpí zdravotními (psychickými) problémy, pro které mu lékařem byla doporučena psychiatrická léčba a psychoterapie, avšak jak správně uvedl žalovaný i úřad práce, v souladu s § 5 písm. c) bod 6 zákona o zaměstnanosti nebylo doloženo, že tyto zdravotní potíže jakožto vážné důvody žalobci zabránily dne 26. 4. 2021 dostavit se na úřad práce. Žalobcem předložená lékařská zpráva ze dne 12. 5. 2021 nedokládá, že by žalobce trpěl zdravotními problémy v intenzitě bránící mu v účasti na osobním jednání, resp. znemožňujícími mu alespoň včasnou omluvu a vyvinutí aktivity ke sjednání nového termínu. Existenci překážky dostavení se na úřad práce žalobce v řízení před úřadem práce nedoložil ani jinými důkazy, nebylo tedy prokázáno, že žalobce nebyl v důsledku zdravotních obtíží schopen splnit povinnost podle zákona o zaměstnanosti dostavit se na úřad práce ve stanoveném termínu. Pokud úřad práce a žalovaný trval na řádném doložení vážných důvodů pro nedostavení se ve stanoveném termínu na úřad práce v souladu s § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, nelze v tomto postupu spatřovat přepjatý formalismus.
56. Jak již soud rekapituloval shora, jako důvod nedostavení se k osobní návštěvě dne 26. 4. 2021 žalobce uvedl pouze „*zdravotní důvody*“. V řízení před správním orgánem žalobce nijak nenamítal svoji celkovou životní situaci či konkrétní jiné osobní důvody, které by mu v osobní návštěvě na úřadu práce ve stanoveném termínu bránily. Zákon o zaměstnanosti v § 5 písm. c) bod 6 uvádí zdravotní důvody jako samostatný vážný důvod, který by v případě jeho prokázání měl být zohledněn. Zdravotní důvody tedy nelze podřadit pod vážné osobní důvody či důvody zvláštního zřetele hodné dle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. Z obsahu předloženého správního

spisu vyplynulo, že žalobce byl rovněž úřadem práce řádně poučen o skutečnosti, že v případě namítaných zdravotních důvodů musejí tyto být řádně prokázány a pokud uchazeč o zaměstnání není ze zdravotních důvodů schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, musí si u lékaře vyžádat potvrzení o dočasné neschopnosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, které je v důvodných případech vydáváno právě na žádost uchazeče o zaměstnání (§ 21 odst. 4 zákona o zaměstnanosti). Bylo na žalobci, aby lékaře navštívil (případně prokázal, z jakých důvodů to nebylo možné), a to za účelem řádného doložení neschopnosti schůzku na úřadu práce absolvovat. Pokud žalobce o potvrzení o dočasné neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání u svého ošetřujícího lékaře nevyžádal a nepředložil ani žádný jiný objektivní doklad o tvrzených zdravotních obtížích prokazující tyto jako překážku splnění povinnosti dostavit se na úřad práce ve stanoveném termínu, postupoval úřad práce v souladu se zákonem a oprávněně dospěl k závěru, že žalobce žádný vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti neprokázal. Žalobce byl podle § 27 odst. 3 zákona o zaměstnanosti povinen v zákonné lhůtě úřadu práce oznámit důvody, pro které není schopen plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání a tyto doložit, nikoli očekávat, že jej pracovnice úřadu práce bude telefonicky či prostřednictvím e-mailu kontaktovat a zjišťovat důvody, pro které se žalobce ve stanoveném termínu nedostavil, případně mu nabízet náhradní termín osobního jednání. Lékařská zpráva od MUDr. F. ze dne 30. 7. 2021, přiložená žalobcem až k podanému odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, která referovala ke zdravotnímu stavu žalobce v období dne 26. 4. 2021, nemohla být žalovaným zohledněna, neboť sice byla vystavena až po vydání prvostupňového rozhodnutí, avšak, jak žalovaný správně v napadeném rozhodnutí konstatoval, žalobce mohl o její vystavení požádat ošetřující lékařku již dříve, přičemž ani ze samotné zprávy nevyplývá nic, co by žalobci v dřívější aktivitě v tomto směru bránilo.

57. K námitce žalobce, že jeho nedostavení se ve stanoveném termínu nemohlo ovlivnit efektivitu činnosti úřadu práce, neboť dne 26. 4. 2021 nebyla zaznamenána žádná jeho aktivita, soud připomíná, že ze zákona o zaměstnanosti vyplývá povinnost uchazeče o zaměstnání dostavit se na úřad práce ve stanoveném termínu. Ustanovení § 31 zákona o zaměstnanosti vyjmenovává případy, kdy uchazeč o zaměstnání maří součinnost, mezi které se podle písm. c) řadí i nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu bez vážných důvodů. Netolerování případů, kdy se uchazeč o zaměstnání dostaví na úřad práce až po stanoveném termínu, vychází z povahy služby poskytované úřadem práce spočívající v jednání o zprostředkování zaměstnání. S tím souvisí požadavek, aby se zaměstnanci úřadu mohli na toto jednání dopředu připravit a každému uchazeči se mohli věnovat po dostatečně dlouhou dobu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 Ads 122/2007 - 55).
58. Soud přisvědčuje žalobci, že úřad práce skutečně v daném správním řízení nedodržel lhůtu dle § 71 odst. 3 správního řádu, vztahující se k vydání prvostupňového rozhodnutí, jak již ostatně konstatoval v napadeném rozhodnutí i žalovaný. Lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 správního řádu je však lhůtou procesní, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. K tomu soud odkazuje na ustálenou judikaturu, kdy např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33 uvádí, že: *„nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Uvedená lhůta je zcela jednoznačně lhůtou toliko pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Těto možnosti nicméně žalobce nevyužil.“* Městský soud v Praze poté

v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č. j. 5 A 153/2017-36, uvádí, že: „(...) lhůty k vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu jsou podle ustálené judikatury lhůtami pořádkovými, s jejichž marným uplynutím zákon automaticky nespojuje žádné negativní následky; i po jejich uplynutí lze ve věci vést správní řízení a vydat rozhodnutí. Přestože je tedy zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem k vydání rozhodnutí, jakož i neefektivní vedení správního řízení vadou řízení, není je možno považovat za podstatná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Bez dalšího proto nedodržení lhůty ani neefektivnost vedeného řízení nepředstavuje důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem.“ Lhůta pro vydání rozhodnutí je tedy svou povahou lhůtou pořádkovou a samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. V určitých případech by porušení lhůty pro vydání rozhodnutí mohlo vést k zahájení jiných řízení (podání žaloby proti nečinnosti dle ustanovení § 79 a násl. s.ř. s. nebo žaloby zásahové dle ustanovení § 82 a násl. s.ř.s.). Měl-li tedy žalobce v průběhu řízení za to, že je úřad práce nečinný, mohl výše nastíněných možností k odstranění této tvrzené nečinnosti využít.

VI. Závěr a náklady řízení

59. V projednávané věci městský soud neshledal žádnou z žalobcem uplatněných námitek důvodnou z hlediska dopadů do zákonnosti napadeného rozhodnutí. Správní orgány ve skutkovém a právním posouzení věci nepochybily, shromáždily dostatečné podklady ke svým závěrům, podrobně s nimi pracovaly a svá zjištění skutkově i po právní stránce náležitě zhodnotily. Žalovaný se okolnostmi projednávané věci zabýval v dostatečné míře, vypořádal se se všemi žalobcem uvedenými odvolacími námitkami, napadené rozhodnutí řádným způsobem odůvodnil a vyvodil plně přezkoumatelné závěry. Soud se se závěry napadeného, jakožto i prvostupňového rozhodnutí zcela ztotožnil, a žalobu pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu